

III. Žalobkyně c) je povinna zaplatit žalované 2) náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 36 049,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Zdeňka Labského, advokáta.

Odůvodnění:

1. Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl usnesením v záhlaví uvedeným tak, že námitka nedostatku pravomoci soudu, kterou vznesla druhá žalovaná v podání ze dne 13. 6. 2016, se zamítá (výrok I.), a že vstup České republiky jednající Ministerstvem průmyslu a obchodu jako vedlejšího účastníka do řízení na straně žalovaných se nepřipouští (výrok II).
2. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobkyně se proti žalovaným domáhají zaplacení peněžitých částek v žalobě specifikovaných (*žalobkyně a/ požaduje po druhé žalované 64 556 775,82 Kč a žalobkyně c/ po druhé žalované žádá 138 520,81 Kč*). Svůj nárok zdůvodňují uzavřenými smluvními závazky mezi účastníky o poskytování služeb přenosové soustavy v roce 2013 s tím, že ustanovení § 33 odst. 2 vyhlášky č. 541/2005 Sb., o pravidlech trhu s elektřinou, zásadách tvorby cen za činnost operátora trhu s elektřinou a provedení některých dalších ustanovení energetického zákona, bylo vyhláškou č. 438/2012 Sb. zrušeno bez náhrady ke dni 31. 12. 2012 a žalující společnosti v rozhodném období (1. 1. 2013 do 1. 10. 2013) příspěvek na podporované zdroje energie za lokální spotřebu odváděly (§ 6a odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., ve spojení s § 33 odst. 2 Pravidel trhu). Obvodní soud dospěl k závěru, že předmětem sporu je nárok, který spadá do projednávání soudu v občanském civilním řízení, protože předmět sporu nelze podřadit pod ustanovení § 17 zákona č. 458/2000 Sb., a námitku nedostatku pravomoci soudu zamítl. Dále soud odůvodnil své rozhodnutí o nepřipuštění vedlejšího účastníka do řízení.
3. Proti výroku I. tohoto usnesení podala žalovaná 2) včasné a přípustné odvolání, když setrvala na svém stanovisku, že není dána pravomoc civilních soudů a věc by měl rozhodnout Energetický regulační úřad.
4. Odvolací soud ve svém prvním rozhodnutí o odvolání druhé žalované (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2017, č. j. 25 Co 45/2017-330 ve znění opravného usnesení ze dne 28. 4. 2017, č. j. 25 Co 45/2017-345) řízení zcela zastavil a věc postoupil Energetickému regulačnímu úřadu a rozhodl též o nákladech řízení účastníků. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu podaly žalobkyně a) a c/ dovolání, na základě kterého bylo uvedené usnesení ve vztahu mezi žalobkyní a), žalobkyní c) a žalovanými zrušeno usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. 4. 2018, č. j. 23 Cdo 4165/2017-494. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud závázal nižší soudy svým právním názorem (§ 243g odst. 1, § 226 odst. 1 o. s. ř.), že závěr o pravomoci ERÚ je nesprávný.
5. Ve svém druhém rozhodnutí o odvolání druhé žalované proti výroku I. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 12. 2016, č. j. 9 C 80/2016 – 286 pak tedy odvolací soud usnesením ze dne 13. 8. 2018, č. j. 25 Co 45/2017-517, přezkoumávané rozhodnutí potvrdil s tím, že ve vztahu mezi žalobkyní b) a žalovanými řízení zůstalo pravomocně zastavené usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2017, č. j. 25 Co 45/2017-330.
6. Na základě dovolání druhé žalované bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2018, č. j. 25 Co 45/2017-517, ve vztahu mezi žalobkyní a), žalobkyní b), žalobkyní c) a žalovanou 2) zrušeno s tím, že ohledně žalobkyně b) je již řízení pravomocně skončeno, v dalším řízení bude odvolací soud rozhodovat k odvolání žalované 2) již jen o pravomoci rozhodnout předmětný spor ve vztahu mezi žalobkyněmi a) a c) a žalovanou 2 a zároveň Nejvyšší soud závázal odvolací soud

svým názorem, že k rozhodnutí předmětného sporu je dána pravomoc ERÚ ve smyslu § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb.

7. Žalobkyně a) se nyní zejména domáhá toho, aby odvolací soud řízení zastavil ve vztahu k oběma žalovaným z důvodu hospodárnosti řízení, když žalobkyně a) již nyní souhlasí, že civilní soudy nejsou příslušné věc projednat a rozhodnout. Zároveň však požaduje, aby o nákladech řízení bylo rozhodnuto postupem podle § 150 o.s.ř., má totiž za to, že procesně nezavinila zastavení řízení, neboť žaloba byla podána v souladu s tehdy platnou a ustálenou judikaturou. Skutečnost, že judikatura, týkající se pravomoci orgánu příslušného rozhodnout předmětný spor, doznala značný vývoj, zdůraznil ve svém rozhodnutí též Nejvyšší soud. Skutečnost, že otázka pravomoci byla pro předmětný spor řešena opačně, potvrdil též kompetenční senát. Při zahájení řízení judikatura dovozovala pravomoc obecných soudů a změnu judikatury tak nelze přičítat k tíži žalobkyně a). V tomto směru žalobkyně a) odkazovala na usnesení Okresního soudu v Jičíně ze dne 22. 8. 2019, č. j. 15 C 74/2016 - 100, případně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. května 2015, č. j. 13 Co 125/2015 – 203, s tím, že otázka náhrady nákladů řízení ve vztahu ke změně judikatury nebyla v minulosti ze strany soudů řešena jednotně. Žalobkyně a) měla legitimní očekávání, že obecné soudy mají pravomoc k projednání předmětného sporu, je třeba ctít princip předvídatelnosti rozhodování a premisu minimální zásahu do práv žalobkyně a).
8. Druhá žalovaná v reakci na vyjádření žalobkyně a) poukázala na to, že rozhodnutím Městského soudu v Praze č. j. 25 Co 45/2017 - 330 ze dne 21. března 2017 bylo řízení zastaveno ohledně žalobkyně b), této žalobkyni by bylo uloženo zaplatit náklady řízení žalovaných. Není důvodu, aby ostatním žalobkyním byla poskytována jakákoliv výhoda proti žalobkyni b). Právní názor druhé žalované ohledně nedostatku pravomoci civilních soudů věc projednat a rozhodnout byl žalobkyním znám od počátku předmětného sporu. Druhá žalovaná poukázala na rozhodování Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. 23 Cdo 258/2018, či 23 Cdo 1479/2018 a dále na rozhodnutí zvláštního senátu č. j. Konf. 45/2017-14. Z tohoto důvodu má druhá žalovaná za to, že rozhodnutí soudů co do pravomoci soudů v dané věci nemůže být považováno za překvapivé, ani že by měly být ve smyslu § 150 o. s. ř. dány důvody hodné zvláštního zřetele pro to, aby žalovaným nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o předložené rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně, tak to zcela postrádá odůvodnění. Druhá žalovaná se navíc domnívá, že žalobkyně ani nemohou být ve věci samé úspěšné, v tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu 23 Cdo 3743/2017, a připomněla rovněž judikaturu Ústavního soudu, podle které změna judikatury sama o sobě není porušením principu předvídatelnosti. Na nákladech řízení druhá žalovaná účtuje odměnu svého zástupce, která se skládá ze sedmi úkonů právní služby, včetně paušální náhrady nákladů a DPH.
9. Odvolací soud znovu přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo (§ 212 ve spojení s § 212a odst. 1, 5, 6 o. s. ř.) ve vytyčeném rozsahu, aniž k tomu nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání **je důvodné**.
10. Jak shora uvedeno, Nejvyšší soud v tomto řízení zavázal odvolací soud závěrem o pravomoci ERÚ věc projednat a rozhodnout, neboť, právní kvalifikace žalované pohledávky žalobcem jako pohledávky z titulu bezdůvodného obohacení nevyjímá spor, jehož samotným základem je splnění peněžité povinnosti uložené zákonem č. 165/2012 Sb., z dosahu pravomoci ERÚ ve smyslu § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb. s tím, že k tomuto výsledku dospěl Nejvyšší soud též v dalších svých rozhodnutích (*např. usnesení ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 23 Cdo 2177/2018, či usnesení ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 23 Cdo 4291/2017*), když uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou založena na závěrech rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, vyslovenými v usnesení ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. Konf 45/2017.

11. Pro úplnost pak odvolací soud dodává, že zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů k návrhu Energetického regulačního úřadu přímo ve věci této spisové značky 25 Co 45/2017 rozhodl ohledně žalobkyně b) a obou žalovaných, tak, že příslušný vydat rozhodnutí v této věci je správní orgán (*viz usnesení ze dne 28. 11. 2019, č. j. Konf 10/2019 – 14*).
12. Z těchto důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že námitka nedostatku pravomoci soudu je důvodná. Protože jde o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (§ 104 odst. 1 o. s. ř.), postupoval odvolací soud podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. a usnesení soudu prvního stupně v napadeném výroku v rozsahu otevřeném odvolacímu přezkumu (tj. mezi žalobkyněmi a/ a c/ a žalovanou 2/) zrušil, dále pak rozhodl o zastavení řízení v tomto rozsahu a postoupení věci Energetickému regulačnímu úřadu (§ 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř.).
13. Pro přehlednost odvolací soud shrnuje, že je usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2017, č. j. 25 Co 45/2017-330, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 4. 2017, č. j. 25 Co 45/2017-345, pravomocně rozhodnuto o žalobě žalobkyně b) ve vztahu k oběma žalovaným.
14. Tímto rozhodnutím bylo řízení zastaveno jen v rozsahu zbývajících žalobkyň proti druhé žalované; ve vztahu mezi žalobkyněmi a) a c) a žalovanou 1) tedy řízení skončeno není.
15. Požadavek žalobkyně a), aby odvolací soud v tomto rozhodnutí zastavil řízení též ve vztahu k první žalované, nemá oporu v platném právu, neboť ve vztahu k první žalované bylo napadené rozhodnutí soudu prvního stupně již pravomocně přezkoumáno (*viz usnesení Městského soudu v Praze č.l. 517*) a první žalovaná se rozhodla dovolání nepodat. Po zásahu dovolacího soudu se tak postavení první žalované změnit nemohlo. Obvodní soud by však měl nyní z úřední povinnosti zvážit, zda není na místě i ve vztahu k první žalované řízení zastavit ze shodných důvodů.
16. O nákladech řízení před soudy všech stupňů bylo rozhodnuto podle § 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř. (pro dovolací řízení), podle § 224 odst. 1 o. s. ř. (pro odvolací řízení) ve spojení s § 146 odst. 2 věta první o. s. ř.
17. Podle § 146 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení bylo zastaveno.
18. Podle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady.
19. Ustanovení § 146 odst. 1 písm. c) o. s. ř. představuje ve vztahu k § 146 odst. 2 o. s. ř. normu obecnou ve vztahu k normě zvláštní. Znamená to, že pokud soud rozhoduje o náhradě nákladů řízení v usnesení, kterým řízení zastavuje, zabývá se vždy nejprve tím, zda některá ze stran sporu zastavení řízení nezavinila svým jednáním. Pojem zavinění je třeba v těchto souvislostech posuzovat výlučně z procesního hlediska. Zastavení řízení zavinil žalobce z procesního hlediska i tehdy, podal-li žalobu, aniž by byly splněny podmínky řízení, jejichž nedostatek nelze odstranit. Mezi takové podmínky náleží i pravomoc soudu (*srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 23 Cdo 3378/2014 a judikatura vyšších soudů v něm citovaná*).
20. Podle § 150 o. s. ř., jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti priznat.

21. Judikatura Ústavního i Nejvyššího soudu dlouhodobě a konstantně zdůrazňuje, že použití § 150 o. s. ř. je zcela výjimečné, mohou jej ospravedlnit pouze důvody zvláštního zřetele hodné (*nález Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 2862/07, nebo nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 3923/11*). Okolnostmi hodnými zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o. s. ř. se rozumí takové okolnosti, pro které by se jevilo v konkrétním případě nespravedlivým ukládat náhradu nákladů řízení účastníku, který neměl ve věci úspěch, a zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat na úspěšném účastníku, aby náklady nesl ze svého. Při zkoumání, zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí soud přihlédnout v první řadě k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení; je třeba přitom vzít na zřetel nejen poměry toho, kdo by měl hradit náklady řízení, ale je nutno také uvážit, jak by se takové rozhodnutí dotklo zejména majetkových poměrů oprávněného účastníka. Významné z hlediska aplikace § 150 o. s. ř. jsou rovněž okolnosti, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, postoj účastníků v průběhu řízení (*srov. například usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2438/2013, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 2, ročník 2014; usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 21 Cdo 222/2014; usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. 26 Cdo 128/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2941/2013*). Přitom předpoklady pro nepřiznání náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně a před soudem odvolacím či dovolacím se posuzují samostatně. To, že jsou tyto předpoklady dány v řízení u soudu prvního stupně, neznamená, že musí být shledány i v řízení odvolacím. Z povahy odvolacího řízení, v němž je přezkoumáváno rozhodnutí soudu prvního stupně z hlediska jeho věcné správnosti a bezvadnosti řízení, které předcházelo jeho vydání, naopak vyplývá, že nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení za přiměřeného použití ustanovení § 150 o. s. ř. má být – ve srovnání s náhradou nákladů řízení před soudem prvního stupně – jen zcela výjimečným a ojedinělým opatřením (*srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, který byl uveřejněn ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 24, ročník 2015*).
22. Důvody pro aplikaci § 150 o. s. ř. (v tomto případě odůvodnitelné výlučně změnou, popř. ustálením judikatury) odvolací soud v tomto případě neshledal. V projednávané věci nevyšly najevo žádné majetkové, sociální, osobní a další poměry, které by ospravedlnily výjimečné rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení žádnému z účastníků. Pokud jde o procesní chování účastníků, tak druhá žalovaná už při prvním úkonu vznesla námitku nedostatku soudní pravomoci. Poté, co ke stejnému závěru dospěl odvolací soud, žalobkyně tento závěr napadly dovoláním (ač k dispozici měly i druhou možnost zvolenou žalobkyní b/, završenou vydáním usnesení zvláštního senátu ze dne 28. 11. 2019, č. j. Konf 10/2019 – 14, která by byla spojena s výrazně nižšími náklady tohoto řízení). Nelze ani souhlasit s tím, že judikatura byla v době zahájení řízení zcela ustálena v tom, že obdobné spory spadají do pravomoci soudu v civilních věcech; od počátku bylo druhou žalovanou odkazováno na jiná řízení, kde soudy řízení pro nedostatek pravomoci zastavily, případně na žaloby podle § 244 a násl. o. s. ř., napadající v obdobných sporech právě rozhodnutí Energetického regulačního úřadu. Ze všech těchto důvodů nelze o aplikaci § 150 o. s. ř. na fázi řízení po vydání usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2017, č. j. 25 Co 45/2017-330, které obsahovalo velmi podrobné a racionální odůvodnění nedostatku soudní pravomoci (které bylo posléze shledáno zcela správným, jak zvláštním senátem, tak Nejvyšším soudem), ani jen uvažovat. Odvolací soud pak neshledal naplnění podmínek pro použití § 150 o. s. ř. ani pro řízení před soudem prvního stupně, když právě s ohledem na paralelní existenci obou procesních postupů (tj. jak řízení před civilními soudy, tak řízení před Energetickým regulačním úřadem) žalobkyně nemohly mít oprávněné legitimní očekávání, že obecné soudy mají pravomoc k projednání předmětného sporu.
23. Dále pak platí, že aby mohlo být aplikováno ust. § 150 o. s. ř., musely by být zjištěny nejen okolnosti, pro které by se jevilo v konkrétním případě nespravedlivým ukládat náhradu nákladů řízení žalobkyním, ale zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat po žalované, aby náklady nesla ze

svého. Stejně tak Ústavní soud uvádí, že aplikace § 150 o. s. ř. slouží k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil (*srovnej náleží ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 2862/07, nebo náleží ze dne 14. 4. 2011, sp. zn. III. ÚS 3448/10*). V dané věci však ani nebylo tvrzeno, natož aby bylo prokázáno, že by mělo být v rozporu s principem spravedlnosti, aby druhá žalovaná, jež od samého počátku na nedostatek soudní pravomoci řádně poukazovala, obdržela náhradu účelně vynaložených nákladů.

24. Lze rovněž argumentovat tím, že pro aplikaci § 150 o. s. ř. musí existovat specifické okolnosti konkrétního případu, opodstatňující výjimečný přístup vůči určité osobě; nesmí se jednat o typovou situaci, do níž se dostane každý účastník řízení s totožným či obdobným předmětem. Z judikatorně dovozené charakteristiky typu okolností, jež lze brát na zřetel při úvaze o možnosti aplikace § 150 o. s. ř. je zřejmé, že změna právní úpravy či judikatury takto nastaveným kritériím neodpovídá, neboť tu nejde o specifické okolnosti konkrétního případu, nýbrž o typovou situaci. Závěr, že za okolnost hodnou zvláštního zřetele pro nepřiznání (či snížení) náhrady nákladů řízení procesně plně úspěšným žalovaným nelze považovat změnu judikatury (či právní úpravy), lze v tomto směru považovat za již ustálený (*ke tomu srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. února 2016, sp. zn. 32 Cdo 779/2014, nebo důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. srpna 2016, sp. zn. 22 Cdo 1040/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017 sp. zn. 29 Cdo 878/2017*).
25. Odvolací soud shrnuje, že v tomto případě došlo k zastavení řízení z procesního zavinění žalobkyně, neboť podaly žalobu k soudu, ačkoliv pravomoc rozhodnout jejich spor má Energetický regulační úřad. Druhá žalovaná proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 146 odst. 2 věta první o. s. ř.), které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za dovolací řízení 4 000 Kč (č.l. 547) a náklady na právní zastoupení. Zástupce poskytl druhé žalované 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění (dále jen „AT“): převzetí věci, vyjádření k žalobě na č.l. 136 a násl., podání dovolání č.l. 525) a 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 2, 3 AT (procesní odvolání proti usnesení č.l. 286, vyjádření k dovolání, které bylo podáno jen proti rozhodnutí procesní povahy, vyjádření k nákladům řízení stran žalobkyně a/ - *pozn. tento úkon se netýká žalobkyně b/*).
26. Druhá žalovaná sice požadovala úhradu 7 úkonů právní služby, avšak nekonkretizovala, jaký další úkon právní služby měl být poskytnut. Odvolací soud tak připomíná, že ne každé písemné podání lze považovat za honorovatelný úkon právní služby. Navíc při rozhodování o náhradě nákladů řízení, která procesně úspěšnému účastníku náleží, je třeba brát zřetel i na požadavek účelnosti vynaložených nákladů. Judikatura dovolacího soudu vychází z toho, že při rozhodování o nákladech dovolacího řízení, vynaložených na vyjádření k dovolání, je třeba zvažovat účelnost jejich vynaložení, a to s ohledem na obsah vyjádření (*srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2554/2008, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1346/2010*). Ve světle těchto názorů nepovažuje odvolací soud doplnění dovolání (kdy dovolatelka předložila rozhodnutí zvláštního senátu a podstatnou část tohoto rozhodnutí zkopírovala jako své vyjádření) ani za účelný, ani za samostatně honorovatelný úkon právní služby.
27. Náklady druhé žalované ve vztahu k žalobkyni a) jsou tvořeny odměnou advokáta 315 630 Kč za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 AT po 70 140 Kč a za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 2 AT po 35 070 Kč podle § 7 AT z tarifní hodnoty 64 556 775,82 Kč (§ 8 odst. 1 AT) a náhradou hotových výdajů advokáta ve výši 1 800 Kč (tj. 6 x 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT), vše zvýšeno podle § 137 odst. 3 a § 151 odst. 2 o. s. ř. o DPH 21 % (tj. 66 660,30 Kč), a dále polovinou soudního poplatku 2 000 Kč (postup *per analogiam* dle § 140 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř.), celkem tedy 386 090,30 Kč.

28. Náklady druhé žalované ve vztahu k žalobkyni c) jsou tvořeny odměnou advokáta 26 640 Kč za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 AT po 6 660 Kč a za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 2 AT po 3 333 Kč podle § 7 AT z tarifní hodnoty 138 520,81 Kč (§ 8 odst. 1 AT) a náhradou hotových výdajů advokáta ve výši 1 500 Kč (tj. 5 x 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT), vše zvýšeno podle § 137 odst. 3 a § 151 odst. 2 o. s. ř. o DPH 21 % (tj. 5 909,40 Kč), a dále polovinou soudního poplatku 2 000 Kč (postup podle analogické aplikace § 140 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř.), celkem tedy 36 049,40 Kč.
29. Místem plnění je sídlo advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř.), lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je** přípustné dovolání za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 10.

Praha 12. prosince 2019

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu